

De bijzondere zaak van... *Praktijk*

Pim Fisher

Advocaten ontmoeten kleurrijke personen en komen in bizarre situaties terecht. Bijna iedereen kent wel bijzondere voorvallen die tot nadenken stemmen of gewoon vermakelijk zijn. Pim Fischer ligt in de clinch met FNV bondgenoten over het ontslag van 26 havenwerknemers.

Jan Pieter Nepveu
freelance journalist

Hoewel in de werkrimte van de secretaresse Radio 10 Gold weerklinkt, heerst in zijn eigen kamer onder de hanenbalken een weldadige rust. Eenpitter Pim Fischer (42) werkt er met passie aan een rechtvaardiger maatschappij. Regelmatig schrijft hij juridische bijdragen in *Solidariteit*, het blad voor een strijdbare vakbeweging.

Bij de eigenzinnige advocaat aan de Nieuwe Gracht in Haarlem meldden zich vorig jaar 26 ontslagen havenarbeiders, wier zaak door andere raadslieden als kansloos werd beschouwd. De arbeiders hadden deel uitgemaakt van een havenpool die, zogenaamd bij gebrek aan werk, was opgeheven. De overeenkomst werd voortgezet in afgeslankte vorm nadat met medewerking van vakbond en arbeidsvoorziening de lastigste werknemers waren weggezonden. De arbeiders hadden soms dertig jaar in de haven gewerkt en hebben 'de zak gekregen op gronden die niet deugen', meent Fischer.

Volgens Fischer hebben alleen werknemers die vaak gedetacheerd werden, een plek gekregen in de nieuwe havenpool. Met andere woorden, de opdrachtgevers hebben bepaald wie eruit gingen. Op zichzelf is het begrijpelijk dat havenwerkgevers dat willen, maar de leiding van de nieuwe havenpool werd nota bene gevormd door de regionaal directeur arbeidsvoorziening en twee bestuursleden van FNV Bondgenoten, die de havenarbeiders juist behoren te beschermen. 'Op het moment dat ze zelf ondernemertje mogen spelen, maken ze er niks van', zegt Fischer. Hij con-

Foto: United Photos De Boer BV

Pim Fischer: 'Het maakte me niet uit dat ik om kwart voor drie 's nachts nog bezig was.'

stateert dat de verantwoordelijkheden volledig door elkaar heen gingen lopen. De leidinggevenden van de nieuwe havenpool moesten bijvoorbeeld het collectief ontslag melden aan de arbeidsvoorziening en vakbond, hun eigen organisaties. 'Dus schreven ze brieven aan zichzelf', zegt Fischer. 'Op een gegeven moment gingen die gasten ook brieven schrijven op het verkeerde briefpapier.'

Als leidinggevenden van de havenpool beweerden de vakbondsbestuurders en de directeur arbeidsvoorziening zelfs dat het collectief ontslag getuigde van goed werkgeverschap. Het overblijvend personeel was gemotiveerd en zou nu een betere kans hebben op behoud van werk. Fischer maakt zich vrolijk. Ironisch: 'Aan de vakbond hebben we een nieuw begrip te danken: een goed werkgever moet proberen de werkgelegenheid te redden voor de mensen met wie hij verder gaat.'

Fischer ontbrandt in geestdrift bij de gedachte aan de zelfingenomen tegenpartij, die aanvankelijk beweerde dat hij 'geen zaak' had. Al geeft hij toe dat er inderdaad weinig hoop was. 'Ik moest heel wat boven tafel

halen, wilde ik het rondkrijgen. Want als de regionaal directeur de voorzitter van de havenpool is, en de districtsbestuurder de secretaris, dan gaat men ervan uit dat er niet wordt gerommeld.'

'Hoe vaak heb je zo'n prachtige zaak met zoveel tegenstanders, die het zo met elkaar eens zijn en zo zelfgenoegzaam achterover leunen? Dat mag je toch niet laten gaan? Daarvoor heb je het vak geleerd. Dan maakt het mij niet uit dat ik kwart voor drie 's nachts nog bezig was om een getuigenverhoor te maken. Ik kreeg ook last van m'n rug, op een gegeven moment hing ik aan deze hanenbalken rek- en strekoefeningen te doen. Maar die pijn voelde eigenlijk wel lekker want daarvoor wist ik dat het voor mij geen routinezaak was en dat ik onder spanning stond. Die spanning heb je nodig.'

In kort geding hebben de havenwerknemers hun gelijk gehaald. De president van de Amsterdamse rechtbank bepaalde dat partijen samen naar een oplossing moeten zoeken. In een bodemprocedure betwist Fischer nu ook de rechtmatigheid van het ontslag.